

FÁBIÁN LÁSZLÓ

A vélekedő ember

S Z E M T E L E N P L E O N A Z M U S O K

Megkockáztatom, még ha vitriolos kommentárokra számíthatok is a folyvást „szellemeskedőktől”, poénvadászoktól és szarkazmistáktól, akik esetleg modorom minősítésére fordítják vissza szavaimat, létezik valami, amit jobb szó híján *parasztöszönnek* neveznék, és ami féltő otthonossággal, aggódó gazda-tekintettel kísér végig a vidéki tájon. Télen a jégkérget figyeli a vetést takaró havon, tavasszal a vizek gyors áradását, nyáron az esőtlen, perzselő szárazságot, ősszel a korai dér és fagy kártételét a gyümölcsösben. És még mi minden egyebet. Gyakori vonatkozásaim során éppen emiatt ritkán veszek kezembe olvasnivalót; bámulok ki az ablakon, míg nem röpke álmokat hajlít rám a csattogó egyhangúság. De megjegyzem a feketére száradt tavalyi ökörfarkkórót, jólesően érzékelem, ritkult a kanadai aranyvessző sárgasága, látom amint a csereszömörce fölötti őszi színpompáját, ahogyan nyárelőn az árvalányhaj ezüst hullámzását csodáltam, figyelem az egykedvű özekeket, lesem az oszlopokon, gallyakon érdektelenséget imitáló ölyveket, a kócsagok alabástrom-szobrai a mocsarakban. Újra és újra elbűvöl a sok látnivaló, egyetlen pillanatot sem érzek unalmas ismétlődésnek, sőt, mindegyiket – egytől egyig – a végtelen tér és végtelen idő egyértelmű bizonyítékának.

Kitapintható transzcendenciának.

Annak a térnek és időnek a végtelenségét, amelyben a magam – sajnos, véges – valójában én is létezem.

Végességemet mi sem jelezheti találébban, minthogy az említett paraszt-gondokat testálom a végtelen általam belátható, féltett szeletére, létezésem részint szűkös, részint fölöttébb tágas színterére. Ellátok én, persze, hogyne látnék távolabb akár, észreveszem az augusztusi éjszakát fényes lángcsóvával tarkázó perszeidákat, de még a sejtelmesebb földalatti üzeneteket is. Ugyanakkor azt gondolom, ez a rengeteg csoda, ez a számtalan meglepetés jószerivel együtt, a maga titokzatosságában és jelképességében megmutatkozik alkalmasint egyetlen kinyíló rózsabimbóban, vagy őszi kikericsben, hiszen jelenségük olvasata egyazon egyetemes kód szerint közelíthető. Nem tudom, nem tisztem megítélni, nekem mennyire sikerült a kód közelébe férköznöm; gyanítom, nagyjából annyira, mint más gondolkodó társamnak ebből a kicsinyes – az, mivel pusztán földi – aspektusból.

Eszem ágában sincs elméleteket gyártani; az ugyanis azt jelentené, hogy elbizonytalanodtam abban az értékrendben, amit számomra folytonosan sugall ez a bonyolult világegyetem (persze, hogy a világegyetem, kíváncsian követem – képességeimhez mérten – a kozmikus kutatásokat!), ha saját elméletekkel rukkolnék elő, azt tanúsítaná, kételkedem önnön rendemben, avagy nagyképűen másokra erőltetnék megbízhatatlan vélelmeket. Holott éppenséggel félttem ezt a rendet, félttem értékeit, normáit,

féltem azt a paraszti világot, amelyből háromnegyed évszázada elindultam, és amellyel igazán szakítani akkor sem bírtam volna, ha akarom. Sosem akartam, igazodási irányomnak tekintettem egész életemben.

Most, amikor ezeket a sorokat rovom ebben a végeérhetetlen és pusztító kánikulában, egy sok-sok esztendővel korábbi forró nyár ötlík föl bennem. Az első nyár az után, hogy megtörtént a mezőgazdaság erőszakos átszervezése. A falu, falum már tészesítve, a gazdák többségének azonban még vannak tartalékaik az elmúlt évekből, ameddig lehet, bojkottálják a közös tevékenységet. Néhányan vergődünk csak a rengeteg munkában, akik nem hagyatkozhatunk megtakarításokra. Behordás van. (Akkor még sem kombájnok, de még aratógépek sem; asztagok a szérűkön, ott folyik majd a cséplés). Ketten rakjuk az asztagokat: a középkorú, szófukar asztagmester és én, a szünidős egyetemista. Kíméletlen a hőség, négy szekér hordja a gabonát, gyorsan lerakodnak, sebesen fordulnak. Kézre adogatom a kévéket a mesternek, amikor a sarkokat, a széleket rakja, máskor pedig szórom a megfelelő helyre. Ahogy emelkedik az asztag, előkerül a kétágú kévehányó villa, azzal szedem el a szekérről földhajígált kévéket. Helyzetem akkor válik teljesen kilátástalanná, amikor bekerül az állás, vagyis az a deszkalépcső, amiről elkaphatom és följebb továbbíthatom az asztagolni való gabonát. Semmi értelme, hogy két kocsi között lemenjek, még innom sem igen lenne időm. Pörzsölődöm az álláson.

Azon a nyáron – emlékeztetett évtizedek múlva a megrokkant asztagmester – mi ketten minden megtermett kévét megfogytunk. Nevetségesen hangzik, ám így volt. Én nem pusztán a kévékre emlékszem, hanem a hőségre is; természetesen arra szívesebben, mit jelentett a mindennapi csillapíthatatlan izzadás után alkonyatkor a folyó langyos cirógatása. Méricskélve aligha lehetett ez egyensúly, de én affélének ítéltém.

Most, ebben az elnyúló hőségiriadóban szánakozva nézem kertemet, a kiegészítő füvet, a lankadozó rebarbara leveleket, a földmagzó papsajtot. Ekkora kertet locsolni reménytelen; esztelen vízpocsékolás. Mindössze virágaimat mentetegetem. De nincs víz – például – a kukoricákra, amelyeknek – legalábbis a széleken – már zörgő sárgára égtek a leveleik, aligha telnek ki a szemek a kókadozó csöveken. Most érthető igazán a mexikói eső-himnuszok, amelyek esőistenhez fohászkodnak segítség után. Nekünk nincs ilyen himnuszunk, fél-ateista időkben – reneszánsz – érkezett el hozzánk ez a nagyszerű kapásnövény. De esőre igen nagy szükség lenne. Nem csupán a kukoricának, a napraforgónak vagy a szőlőnek, mindennek.

A parasztösztönnek szintén. Hogy éltesse. De ez a legkevesebb.

Ezen a nyáron – parasztösztön ide, parasztösztön oda – igazán a bőrünkön érezhetjük a víz hiányának komoly fenyegetését.

Mert a nagyvárosok aszfaltját locsolni kell, a villamossíneket muszáj hűteni. Az élő vízállások ugyancsak aggasztóak.

Úgy tetszik, ebben a pokoli hőségben mintha a közös gond terelgetne vissza mindannyiunkat: városlakót és falusi polgárt az ősi, földműves reflexekhez, menekedve az (időjárás) szélsőség fogságából. Talán fölérezve a gondot csakúgy, ami a vízháztartásunkat, a termést (létünk minőségét) fenyegeti. Tehát azt, ami minden-

képpen közös. Ami különben aligha a szabadság kényszere, noha nem föltétlen a kényszer szabadsága. És semmi esetre sem metafizika.

Nos, akkor még valami privát, ha egyszer fölemlegettem az időjárás mostohaságát. Kedves lényeimről: a gombákról. Kétségtelen, a gombáknak többnyire melege van szükségük, legalább annyira viszont a nedvességre, párásságra. Ez a forróság talán a micéliumokat is kiegészíti a földben. Ráadásul kérges keményre szárítja a fölszínt, hogyan törhetne át páncélján a gyöngö gombaféle. Az első hóhullám idején reménykedve pásztáztam végig a futballpályát, jóllehet, nyomát sem láttam a boszorkányköröknek, amikben a szegfűgombák nőnek. Vigasztalt, hogy a pálya végében, a réten kárpótolhatom magamat sóskával, ugyanis a réti sóskát szívesebben eszem a kertnél.

Mostanra azonban sem szegfűgomba, sem sóska, elvisz mindent az aszály.

Az erdők alja csörgő száraz, lemondhatok a rókaagombáról, a galambicák íz- és színgazdag változatairól, a tinórúkról, a hatalmas őzlábakról, az ávizsgombák harsány illatáról. Néztem a helyet a tölgyesben, ahol két-három éve a méretes bokrosgombát fölfedeztem, nyomát sem leltem.

Azt hiszem, elég is ezekből az aszályos gondolatokból...